

Participate to Prepare for Christ's Return

By Elder Steven D. Shumway
Of the Seventy

Брати участь у підготовці до повернення Христа

Старійшина Стівен Д. Шамвей
Сімдесятник

April 2025 general conference

Callings and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

Покликання та інші служіння — це способи, у які ми можемо брати участь у Божій роботі, і це особливим чином готує нас до зустрічі зі Спасителем.

A few months ago, I was standing in a hall when Elder Neil L. Andersen walked by. I had just been called as a new General Authority. Likely sensing my feelings of inadequacy, he smiled and said, "Well, there looks like a man who has no idea what he is doing."

And I thought, "There is a true prophet and seer."

Elder Andersen then whispered, "Don't worry, Elder Shumway. It gets better—in five or six years."

Have you ever wondered why we are asked to do things in God's kingdom that feel beyond our reach? With life's demands, have you asked why we even need callings in the Church? Well, I have.

And I got an answer in general conference when President Russell M. Nelson said, "Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ." When President Nelson said this, the Spirit taught me that as we participate in God's work, we prepare ourselves and others for Christ's return. The Lord's promise is compelling that callings, ministering, temple worship, following promptings, and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

Кілька місяців тому я стояв у холі, коли повз мене пройшов старійшина Ніл Л. Андерсен. Незадовго до цього мене покликали новим генеральним авторитетом. Напевно, старійшина Андерсен відчув моє почуття невідповідності і сказав: "Що ж, здається, тут стоїть чоловік, який зовсім не знає, що йому робити".

І я подумав: "Це справжній пророк і провидець".

Потім старійшина Андерсен прошепотів: "Не хвилюйтеся, старійшино Шамвею. Через п'ять-шість років буде легше".

Чи ви коли-небудь задумувалися, чому вас просять зробити у Божому царстві те, що вам здається не під силу? Коли в нас так багато турбот у житті, чи задумувалися ви, чому нам взагалі потрібні покликання в Церкві? Що ж, я задумувався.

І отримав відповідь на генеральній конференції, коли Президент Рассел М. Нельсон сказав: "Брати і сестри, для вас і для мене зараз час готуватися до Другого пришествя нашого Господа і Спасителя, Ісуса Христа". Коли Президент Нельсон сказав це, Дух допоміг мені зрозуміти, що коли ми беремо участь у Божій роботі, то готуємо себе та інших до повернення Христа. Господь переконливо обіцяє нам, що покликання, служіння підопічним, храмові поклоніння, дослуховування до підказок Духа та інше служіння — це способи, у які ми можемо брати участь у Божій

God Is Pleased When We Engage in His Work

In “the majesty of this moment,” as God’s kingdom expands and temples dot the earth, there is a growing need for willing souls to engage in God’s work. Selflessly serving is the very essence of Christlike discipleship. But serving is rarely convenient. This is why I admire you covenant-keeping disciples, including our dear missionaries, who set aside your desires and challenges to serve God by serving His children. God “delights to honor [you for serving Him] in righteousness.” He promises, “Great shall be [your] reward and eternal shall be [your] glory.” When we say yes to serving, we are saying yes to Jesus Christ. And when we say yes to Christ, we are saying yes to the most abundant life possible.

I learned this lesson while working and studying chemical engineering in college. I was asked to be the activities planner for a singles ward. This was my nightmare calling. Still, I accepted, and at first it was drudgery. Then at one activity a beautiful girl was smitten by the way I served the ice cream. She returned three times, hoping to catch my attention. We fell in love, and she proposed to me just two weeks later. Well, maybe it wasn’t quite that fast, and I was the one who proposed, but the truth is this: I shudder to think of missing out on Heidi had I said no to that calling.

Our Participation Is Preparation for Christ’s Return

We engage in God’s work not because God needs us but because we need God and His mighty blessings. He promises, “For, behold, I will bless all those who labor in my vineyard with a mighty blessing.” Let me share three principles that teach how our participation in God’s work blesses and helps us prepare to meet the Savior.

роботі, і це особливим чином готує нас до зустрічі зі Спасителем.

Бог задоволений, коли ми долучаємося до Його роботи

У “велич[і] цієї миті”, коли царство Боже поширюється і храми вкривають всю землю, необхідно, щоб були охочі душі, які долучаються до Божої роботи. Ми, послідовники Ісуса Христа, маємо ґрунтувати своє учнівство на безкорисливому служінні. Але служіння рідко коли буває зручним. Ось чому я захоплююся учнями Христа, включно з нашими дорогими місіонерами, які дотримуються своїх завітів і відкладають свої бажання та труднощі, щоб служити Богу, служачи Його дітям. Бог “з радістю шанує вас, коли ви служите Йому” в праведності”. Він обіцяє: “Великою буде [ваша] винагорода і вічною буде [ваша] слава”. Коли ми погоджуємося служити, то погоджуємося йти за Ісусом Христом. А коли ми погоджуємося йти за Христом, то погоджуємося мати найповноцінніше життя.

Я засвоїв цей урок, коли працював і вивчав хімічну інженерію в університеті. Мене попросили планувати заходи у приході для неодруженої молоді. Це було найстрашніше покликання для мене. Але все ж таки я погодився, хоча спершу це здавалося нудним завданням. Аж якось на одному заході я підкорив серце гарної дівчини тим, як роздавав морозиво. Вона підходила три рази, намагаючись привернути мою увагу. Ми закохалися, і вона запропонувала мені одружитися через два тижні. Ну, можливо, не так швидко, і це я запропонував їй одружитися, але правда в тому, що мені страшно подумати, що я міг пропустити зустріч з Хейді, якби відмовився від того покликання.

Наша участь у підготовці до повернення Христа

Ми беремо участь у Божій роботі не тому, що Бог не може справитися без нас, але тому, що нам потрібен Бог і Його могутні благословення. Він обіцяє: “Бо ось, Я благословлю всіх тих, хто працюватиме на Моему винограднику, могутнім благословенням”. Дозвольте мені поділитися трьома принципами, які навчають того, як наша участь у Божій роботі благословляє нас і допомагає підготуватися

First, as we participate, we progress toward “the measure of [our] creation.”

We learn this pattern in the account of the Creation. After each day of labor, God acknowledged the progress made by saying, “It was good.” He did not say the work was finished nor that it was perfect. But what He did say was that there was progress, and in God’s eyes, that is good!

Callings do not determine or validate a person’s worth or worthiness. Rather, as we labor with God in whatever way He asks, we grow into the measure of our own creation.

God rejoices in our progress, and so should we, even when we still have work to do. At times we may lack the strength or the means to serve in a calling. Still, we can engage in the work and protect our testimonies through meaningful ways like prayer and scripture study. Our loving Heavenly Father does not condemn us when we are willing but unable to serve.

Second, serving elevates our homes and churches into holy places where we can practice covenant living.

For example, our covenant to always remember Christ is made individually, but this covenant is lived as we serve others. Callings surround us with opportunities to “bear ... one another’s burdens, and so fulfil the law of Christ.” When we serve because we love God and want to live our covenants, service that seems dutiful and draining becomes joyful and transformative.

Ordinances don’t save us because they fulfill a heavenly checklist. Rather, when we live the covenants connected with these ordinances, we become the kind of person who wants to be in God’s presence. This understanding overcomes hesitations to serve or preferences not to serve. Our preparation to meet Jesus Christ accelerates when we stop asking what God will permit and start asking what God would prefer.

Third, participating in God’s work helps us receive God’s gift of grace and feel His greater love.

до зустрічі зі Спасителем.

По-перше, коли ми беремо участь у Божій роботі, то просуваємося до “виповн[ення] мір[и] свого створення”.

І ми бачимо приклад цього у розповіді про Сотворіння. Після кожного дня праці Бог відзначав зроблений прогрес словами, “що добре воно”. Він не казав, що робота була скінчена або досконало зроблена. Але Він сказав, що відбувся прогрес, і в очах Бога це було добре!

Покликання не мають визначати або бути підтвердженням цінності чи гідності людини. Натомість якщо ми трудимося з Богом там, куди Він нас покликає, то зростаємо відповідно до міри нашого створення.

Бог радіє нашому прогресу, і нам слід робити так само, навіть коли ще є над чим працювати. Часом нам може не вистачати сил або засобів служити у покликанні. Але ми все ж можемо брати участь у роботі та оберігати свої свідчення у такі важливі способи, як молитва і вивчення Писань. Наш люблячий Небесний Батько не засуджує нас, коли ми хочемо, але не можемо служити.

По-друге, служіння робить наші домівки і церкву святими місцями, де ми можемо жити згідно із законом посвячення.

Наприклад, кожен особисто укладає завіт завжди пам’ятати Христа, але ми живемо згідно з цим завітом, коли служимо іншим. Завдяки покликанням у нас з’являються можливості “[нести] тягарі один одного, і так вико[нувати] закона Христового”. Коли ми служимо тому, що любимо Бога і хочемо жити згідно з нашими завітами, служіння, яке здавалося нудним і виснажливим, стає радісним і робить нас кращими.

Обряди не спасають нас через те, що вони є певними пунктами у небесному списку справ. Натомість коли ми живемо згідно із завітами, які пов’язані з цими обрядами, то стаємо людьми, що хочуть бути у присутності Бога. Це розуміння долає наші сумніви щодо необхідності служити або небажання служити. Наша підготовка до зустрічі з Ісусом Христом прискорюється, коли ми перестаємо питати, що Бог нам дозволяє робити, а питаємо, що Він хоче, аби ми зробили.

По-третє, участь у Божій роботі допомагає нам отримати дар Божої благодаті і більше відчутти Його любов.

We do not receive financial compensation for serving. Instead, scripture teaches that for our “labor [we are] to receive the grace of God, that [we] might wax strong in the Spirit, [have] the knowledge of God, [and] teach with power and authority from God.” That is a very good trade!

Because of God’s grace, our abilities or inabilities are not the principal basis for extending or accepting a calling. God does not expect perfect performance or exceptional talent to participate in His work. If so, Queen Esther would not have saved her nation, Peter would not have led the early Church, and Joseph Smith would not be the Prophet of the Restoration.

As we act in faith to do something beyond our abilities, our weakness is exposed. This is never comfortable, but it is necessary for us to “know that it is by [God’s] grace ... that we have power to do these things.”

We will fall many times as we engage in God’s work. But in our effort, Jesus Christ catches us. He gradually lifts us to experience salvation from failure and fear and from feeling like we will never be enough. When we consecrate our meager but best effort, God magnifies it. When we sacrifice for Jesus Christ, He sanctifies us. This is the transformative power of God’s grace. As we serve, we grow in grace until we are prepared to “be lifted up by the Father, to stand before [Jesus Christ].”

Help Others Receive and Rejoice in the Gift of Callings

I do not know all the Savior will ask me when I stand before Him, but perhaps one question will be “Who did you bring with you?” - Callings are sacred gifts from a loving Heavenly Father to help bring others with us to Jesus Christ. So I invite leaders and each of us to more intentionally seek those without callings. Encourage and help them engage in God’s work to help them prepare for Christ’s return.

John was not active in the Church when his bishop visited and told him that the Lord had a work for him to do. He invited John to quit

Ми не отримуємо фінансову винагороду за служіння. Натомість з Писань ми дізнаємося, що за свою “працю [ми] одержу[ємо] благодать Бога, щоб [ми] могли стати сильними Духом, маючи знання Бога, щоб [ми] могли навчати з силою і повноваженням від Бога”. Це дуже хороша угода!

Завдяки Божій благодаті наші здібності й слабкості не є визначальними для того, щоб давати або приймати покликання. Бог не очікує, що робота буде виконана бездоганно або в нас будуть виняткові таланти, щоб брати участь у Його роботі. Інакше цариця Естер не змогла б спасти свій народ, Петро не вів би Церкву на початку її створення, а Джозеф Сміт не був би пророком Відродження.

Коли ми діємо з вірою, щоб виконати те, що перевищує наші можливості, наша слабкість стає очевидною. Це завжди незручно, але необхідно для того, щоб ми “зна[ли], що це [Богою] благодаттю... ми маємо силу звершувати це”.

Ми будемо часто помилятися, беручи участь у Божій роботі. Але в наших зусиллях Ісус Христос підхоплює нас. Він поступово підіймає нас, щоб ми могли бути врятовані від невдачі, страху і відчуття, що ми завжди робимо недостатньо. Коли ми посвячуємо наші незначні, але самовіддані зусилля, Бог збільшує їх. Коли ми жертвуємо заради Ісуса Христа, Він освячує нас. Це сила Божої благодаті, здатної змінити нас. Коли ми служимо, то зростаємо у благодаті, допоки не будемо готові бути “піднят[ими] Батьком, щоб [стати] перед [Ісусом Христом]”.

Допоможіть іншим приймати дар покликання і радіти йому

Я не знаю всього, що Спаситель запитає в мене, коли я постану перед Ним, але одне з питань може бути таке: “Кого ти привів із собою?” Покликання — це священні дари від люблячого Небесного Батька, щоб допомогти нам привести інших до Ісуса Христа. Тож я запрошую провідників і кожного з нас більш цілеспрямовано шукати тих, у кого немає покликання. Заохочуйте їх і допомагайте їм брати участь у Божій роботі, адже це допоможе їм підготуватися до повернення Христа.

Джон був неактивним у Церкві, коли єпископ відвідав його і сказав, що Господь має роботу для нього. Він попросив Джона ки-

smoking. Although John had tried many times to stop, this time he felt an unseen power helping him.

Just three weeks later, the stake president visited John. He called him to serve in the bishopric. John was shocked. He told the stake president he had just quit smoking. If this meant he would have to abandon his tradition of attending professional football games on Sunday, well, that was just too much to ask. The stake president's inspired response was simple: "John, I am not asking you; the Lord is."

To which John replied, "Well, if that is the case, I will serve."

John told me that these sacrifices to serve were the spiritual turning points for him and for his family.

I wonder if we have a blind spot, failing to extend callings to individuals who, to our mortal view, appear unlikely or unworthy. Or we may be more concerned with a culture of performance than with the doctrine of progression, neglecting to see how the Savior increases capacity in the unlikely and the unproven by giving them opportunities to serve.

Elder David A. Bednar teaches the importance of the scriptural mandate to "let every [woman and] man learn [their] duty, and to act." Do we do this? When leaders and parents let others learn and act for themselves, they blossom and flourish. While the easier path may be to give faithful members a second calling, the more excellent way is to invite the unlikely to serve and let them learn and grow.

If Christ were physically here, He would visit the sick, teach the Sunday School class, sit with the heartbroken young woman, and bless the children. He can do His own work. But He lives this principle of letting us act and learn, so He sends us in His place.

With participation in God's work comes "the right, privilege, and responsibility to represent the Lord [Jesus Christ]." When we serve to magnify Christ and not ourselves, our service becomes joyful. When others leave our class,

нути курити. Хоча Джон вже багато разів до цього намагався це зробити, тоді він відчув невидиму силу, яка допомагала йому.

Вже через три тижні президент колу відвідав Джона. Він покликав його служити в єпископаті. Джон був шокований. Він сказав президенту колу, що він щойно кинув курити. Якщо це покликання означає, що йому доведеться відмовитися від традиції відвідувати професійні футбольні матчі у неділю, то це вже забагато. Натхненна відповідь президента колу була простою: "Джоне, це не я покликаю тебе, а Господь".

На це Джон відповів: "Що ж, якщо так, я приймаю покликання".

Джон сказав мені, що ці жертви заради служіння стали духовними поворотними моментами для нього і його сім'ї.

Я інколи задумуюсь, чи не стається так, що ми не помічаємо тих, кому можна запропонувати покликання, бо ці люди, згідно з нашим недосконалим розумінням, здаються невідповідними або недостойними. Або ми більше переймаємося тим, чи зможе ця людина втілити очікування, ніж доктриною розвитку, через що не зможемо побачити, як Спаситель збільшує можливості людини, яка здається невідповідною і недосконалою, даючи їй можливості служити.

Старійшина Девід А. Беднар вчить важливості наказу, даного в Писаннях: "нехай [кожен чоловік чи жінка] вивчить свій обов'язок і діє у [своєму] чині". Як нам це зробити? Коли провідники і батьки дозволяють іншим вчитися і діяти самостійно, вони дають їм можливість квітнути і процвітати. Хоч може бути простіше дати вірним членам Церкви друге покликання, вищим шляхом буде запросити служити того, хто здається невідповідним цьому покликанню, і дати йому можливість навчатися і зростати.

Якби Христос був з нами на землі, Він би відвідував хворих, навчав у Недільній школі, сидів поруч з молодіжкою жінкою з розбитим серцем і благословляв дітей. Він може виконати Свою роботу. Але Він хоче, щоб ми діяли та навчалися, і тому послав нас сюди.

З участю у Божій роботі приходить "право, привілей і обов'язок представляти Господа [Ісуса Христа]". Коли ми служимо, щоб звеличувати Христа, а не себе, тоді наше служіння стає радісним. Коли після проведеного

meeting, ministering visit, or activity remembering Christ more than they remember us, the work is energizing.

In earnestly seeking to represent the Savior, we become more like Him. That is the best preparation for the sacred moment when each of us will kneel and confess that Jesus is the Christ, which I witness that He is and that President Russell M. Nelson is His “voice ... unto the ends of the earth” to help us “prepare ... for that which is to come.” In the sacred name of Jesus Christ, amen.

нами уроку, зборів, зустрічі з підопічним або заходу люди згадують про Христа більше, ніж про нас, то робота сповнює нас енергією.

Коли ми щиро прагнемо бути представниками Спасителя, то стаємо більш схожими на Нього. Це найкраща підготовка до священної миті, коли кожен з нас схилить коліна і визнає, що Ісус є Христос, і я свідчу, що Він Ним є, а також що Президент Рассел М. Нельсон є Його “голос[ом]... аж до кінців землі”, щоб допомогти нам “гот[уватися]... до того, що має прийти”. У священне ім’я Ісуса Христа, амінь.